گزارش ۱

گزارشی از سفر یک روزه به روستای نمونه ایران

به محیط زیست احترام بگذارید

| کاوه خلاق |

بسیاری از فعالان گردشگری و محیط‌زیست تمایلی ندارند که نقاط بکر و زیبا و گمنام کشور را به مردم عادی معرفی کنند. چون تجربه به آنها ثابت کرده که اگر گذر انسان به جایی بیفتد روزهای خوشی در انتظار آن مکان بکر نخواهد بود. زباله و پلاستیک است که چهره طبیعت را زشت می‌کند و آتش است که خطر می‌آفریند اما روستای سافلکسار تا به‌حال از این قاعده مستثنا بوده است. دم ورودی سد سافلکسار ۴۰۰۰ تومان از مسافران می‌گیرند و یک عدد کیسه پلاستیکی می‌دهند و می‌گویند اگر پلاستیک را پر از زباله برگردانی ۲۰۰۰ تومان برگردانده می‌شود. مسافران هم راضی هستند. از این رو سعی کردیم یک روز تعطیلمان را اختصاص دهیم به این روستای نمونه و تمیز و با گردشگرانی که به این جا می‌آیند صحبت کنیم. گفتنی است که سافلکسار چندسالی است که به‌عنوان روستای نمونه کشور معرفی می‌شود.

***

به روستای اسیدشریف بالاتر از جیرده رشت که می‌رسی، سمت چپ یک فرعی قرار دارد که تابلوی بزرگی کنارش نصب شده با این عنوان: «به روستای زیارتی و سیاحتی آقااسیدشریف و چماچاه خوش آمدید» و کنارش هم تابلوی بزرگی قرار دارد که شما را به سمت سد سافلکسار هدایت می‌کند. سدی که می‌گویند اوایل دهه ۶۰شمسی ساخته شده چند دقیقه که سربالایی را طی می‌کنی به یک میدان می‌رسی که ظاهرا پارکینگ این مکان تفریحی است. هرچند می‌توان خودروی شخصی را به دل این مکان هم برد. در دوطرف میدان جاده باریک سرانشیبی قرار دارد که به سمت محوطه سد می‌رسد. جاده‌ای که در شب نه با نور چراغ برق که با لامپ‌های خورشیدی روشن می‌شود وقتی به ابتدای جاده می‌رسی تازه ایگیر بزرگ و زیبای منطقه خودش را نشان می‌دهد. بهشت آرام‌ارام رخ می‌نماید. زیباست و اگر اولین‌بارت باشد سحر و جادویش می‌شوی. حتی برای منی که بارها به آن جا رفته‌ام هنوز جذابیتش را حفظ کرده است. جاده سرانشیبی را در حالی که محو تماشای منظره زیبای پیش‌رویم هستم طی می‌کنم. از جاده سمت چپ حرکت می‌کنم که درست سمت چپ خودم خانه‌های روستایی می‌بینم. میله دیواره سمت چپ ایگیر جاده خاکی باریکی می‌خورد به این خانه روستایی زیبا خانه‌ای که پشت به کوه قرار دارد و رو به ایگیر سد و دوسوی راست و چپش دو استخر ماهی کوچک که انتهایش به جنگل وصل می‌شود. عین خانه رویاهامی‌ماند. هم استخر ماهی دارد هم زمین زراعی و هم منظره زیبای طبیعی و هم گاو، مرغ، اردک و سگ. اولین‌بار که به این مکان آمده بودم برای چند ساعت سحرش شده بودم و هنوز هم هربار که می‌آیم جادویش راهایم نمی‌کند. استخر را دور می‌زنم تا به قسمت انتهایی می‌رسم مدتی است که استخر دیگری درست کردهاند پشت همین استخر اصلی تا ذخیره مناسبی برای تأمین آب سد باشد. مخصوصا در فصل گرما که مقدار زیادی از آب استخر صرف مزارع کشاورزی می‌شود. استخر جدید اما خیلی قدیمی‌تر است. بکرتر است و وحشی‌تر. آدم را یاد جنگل‌های بکر آمازون می‌اندازد در خت‌های شکسته و خشکی که از دل آب درآمده و آبی که در دوسویش جنگل‌های پرپشت و پردرخت قرار دارد. باید ماشین را پارک کنم تا پیاده به این قسمت وارد شوم. به محض این که پیاده به این مکان زیبا می‌روم ظاهرا سکوت طبیعت را شکستهام. چه آن‌که دو پرنده بزرگ و زیبا که روی شاخه درختان شکسته وسط آب نشسته بودند با شنیدن صدای پایم سر به‌پرواز درآمدند و محل را ترک کردند. واقعا عالی است که به مکانی پا بگذاری که این‌قدر بکر و طبیعی باشد. مردم هم دست نخورده وارد این مکان گردشگری می‌شوند. جایی است سایر عالی برای دور شدن از زندگی شهرنشینی. اما هر جا که دست انسان به آن برسد خطر هم تهدیدش می‌کند. سافلکسار مکانی است که کمتر از هر مکان گردشگری دیگری شاهد دست‌اندازی انسان بوده و این روح حفظ محیط‌زیست توسط مسئولان روستا به گونه‌ای در آن دمیده شده که گردشگران را نیز مجاب به رعایت محیط‌زیست می‌کند اما مگر می‌شود در بین انسان‌ها از هم تخریب کنندگانی یافت نشوند. حتی در روستایی مانند سافلکسار که مامورانِ محلی مدام در آن در حال تردددند تا مبادا تخریبی صورت گیرد. اولین نشانه‌های تخریب، آلودگی صوتی است. هستند آدم‌هایی بیشماری که به این منطقه بکر می‌آیند و آن‌قدر صدای ضبط ماشینشان به راحتی به گوش همه می‌رسد که مجبور می‌شوی از شنیدن صدای مداوم بلبل‌ها و دارکوب‌ها و دیگر پرندگان خوش‌الحان منطقه نمی‌دانم چرا بعضی از انسان‌ها در نیافته‌اند که صدای طبیعت بهترین نوای دنیاست و حتما باید تفریح دیگران را هم به‌سادی باندهای غول‌پیکر و قوی ماشینشان خراب کنند. آلودگی صوتی این انسان‌ها نه‌تنها پرندگان را از خانه‌شان فراری می‌دهد که انسان‌های به راستی عاشق طبیعت را هم ناراحت می‌کند. مورد بعدی تخریب محیط‌زیست توسط بعضی از گردشگران ماهی‌گیری است. سد سافلکسار را درست کردند تا در بعضی از مواقع سال گردشگران بتوانند در آن ماهی بگیرند اما در بعضی از ماه‌های سال که موقع رشد و تخم‌گذاری ماهیان است، ماهی‌گیری ممنوع است و حتی تابلوی ماهی‌گیری ممنوعِ هم در نقاط مختلف نصب شده است اما باز هم هستند افرادی که قلاب ماهی‌گیری‌شان را درمی‌آورند و می‌افتند به جان استخر. مگر آن که با اخطارهای پی‌درپی مأموران موجب این منطقه روبه‌رو شوند و اسلحه‌شان را غلاف کنند. سومین مورد هم روشن کردن آتش است. روشن کردن آتش در جای‌جای این منطقه زیبا آثار سوخت و کثیفی از خود برجای می‌گذارد که البته این در مقابل تبعات بعدی‌اش چیزی نیست. شاید باورتان نشود اما هنوز هم هستند کسانی که وقتی آتش روشن می‌کنند و گوشتشان را کباب می‌کنند و میل می‌فرمایند هنگام رفتن، آتش را پاک از یاد می‌برند و همان‌طور ذغال‌های روشنش را روی زمین و زیر درختان خشک برجای می‌گذارند و اگر نباشند انسان‌های دلسوز دیگر یا مامورانِ بادقت منطقه آن خاموش نکردن‌ش می‌توانند فاجعه بیافرینند.

فعالان گردشگری از پتانسیل‌های اکوتوریسم ایران می‌گویند

در انتظار یک مشت دلار

| سودابه جراره |

عکس: فرهاد فرهانی/تسنیم

گردشگری دهه‌ها شاخه دارد اما یکی از مهم‌ترینش اکوتوریسم است. گردشگری متکی بر محیط‌زیست. از قضا ایران در این شاخه بسیار مستعد است. کوه، جنگل، دریا، بیابان، صحرا، هوای شرجی دلغ، هوای کوهستانی سرد... تمام انواع آب و هوایی در ایران وجود دارد. فقط باید از آنها حراست و در کشورهای دیگر تبلیغ کرد. از این رو با تعدادی از فعالان گردشگری درباره محیط‌زیست و توریسم گفت‌وگو کردیم که در زیر می‌خوانید:

مرتضی طالع: یاصنعت گردشگری، ایران را به مردم جهان بشناسانیم

دکتر مرتضی طالع یکی از طراحان تأسیس سازمان گردشگری و میراث فرهنگی در دوره ریاست‌جمهوری سید محمد خاتمی است. وی در گفت‌وگو با خبرنگار «شهروند» از پتانسیل عظیم ایران برای توسعه گردشگری می‌گوید: ما در ایران همه چیز را در سخت‌افزارها خلاصه کرده‌ایم. یعنی فکر می‌کنیم یک خارجی به ایران می‌آید تا از هتل‌های ما بهره ببرد اما در واقع اینطور نیست. چون یک آمریکایی یا آلمانی یا فرانسوی در محله زندگی خودش هم بهترین رستوران و هتل را دارد و با بهترین خدمات. پس باید به خواست گردشگران خارجی از ورود به ایران توجه کرد و به فکر برآورده کردن آنها بود. یکی از مهم‌ترین راه‌ها نیز حفظ محیط‌زیست و طبیعت و شناساندن آن به توریست‌های خارجی است.

طالع همچنین معتقد است: ما در ایران باید تنوع و سپس با استفاده از ابزارهای جدید توانمندی‌های خود را به جهانیان بشناسانیم. در این راه نه‌تنها سازمان گردشگری که همه نهادهای مرتبط کشور باید همکاری داشته باشند. در روای این همکاری ملی است که صنعت گردشگری رونق می‌یابد و اشتغال ایجاد می‌شود و ارز به کشور سرریز می‌شود. در عین حال دولتمردان ما باید بدانند که صنعت جهانگردی بهترین راه مقابله با تبلیغات سوء کشورهای دیگر علیه ایران است. یعنی با نشان دادن جاذبه‌های گردشگری و آوردن توریست خارجی به ایران می‌توانیم بهترین تبلیغ مثبت را برای ایران در سراسر دنیا انجام دهیم و چشم مردم جهان را به سوی واقعیت‌های ایران باز کنیم.

> **مادر ایران همه چیز را در سخت‌افزار خلاصه کرده‌ایم. یعنی فکر می‌کنیم یک خارجی به ایران می‌آید تا از هتل‌های ما بهره ببرد اما در واقع اینطور نیست، چون یک آمریکایی یا آلمانی یا فرانسوی در محله زندگی خودش هم بهترین رستوران و هتل را دارد و با بهترین خدمات.**

محمدحسن کرمانی: تمام دستگاه‌های حکومتی همکاری کنند

محمدحسن کرمانی، رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی دفاتر مسافرتی ایران در گفت‌وگو با خبرنگار شهروند مهم‌ترین اولویت صنعت گردشگری را سپردن این صنعت به بخش خصوصی می‌داند و می‌گوید: اگر بخش خصوصی در این صنعت فعال شود بسیاری از مشکلات حل می‌شود چون بخش خصوصی متنفع اقتصادی می‌شود و سعی می‌کند که کارش را به بهترین وجه انجام دهد. البته در این راه منکر نظارت‌های دقیق دولتی هم نیستم.

وی درپاسخ به این سوال که چگونه می‌توانیم توریست خارجی را به ایران بیاوریم؟ می‌گوید: ابتدا باید بازارهای هدف ما مشخص شود. یعنی این که می‌خواهیم چه نوع گردشگرانی را از کجا بیاوریم.

وقتی فهمیدیم باید روابطمان را با کشور هدف تقویت کنیم و آنها را به همکاری وادارایم. در ضمن باید توانایی‌هایمان را بشناسیم. باید بدانیم چقدر امکانات برای پذیرایی از توریست‌ها داریم. همچنین تمام دستگاه‌های حکومتی باید همکاری عالی داشته باشند. مثلا وزارت خارجه که باید روابط سیاسی را تنظیم کند و امکانات صدور روادید را سهل و وزارت اطلاعات که نیازهای امنیتی مسافران را تأمین کند. در عین حال نباید با دستان خود محیط زیستمان را تخریب کنیم بلکه می‌توانیم با محیط‌زیست توریست بیاوریم. هروقت اینها رفع شد آن وقت می‌توانیم تبلیغ کنیم و بنشینیم و شاهد حضور توریست باشیم و پول‌ها رابشماریم.

حسن تقی‌زاده انصاری: نگاهمان به صنعت گردشگری باید علمی شود

دکتر حسن تقی‌زاده انصاری، رئیس جامعه گردشگری الکترونیک است. وی در گفت‌وگو با خبرنگار «شهروند» می‌گوید: گردشگری یک صنعت است و اتفاقا یکی از درآمدزاترین صنعت‌ها در دنیاست. از همین رو کشورهای توسعه‌یافته سعی می‌کنند با یک نگاه علمی و دقیق و تکنولوژیک این صنعت را رشد دهند. در ایران نیز ما باید به سمت صنعتی کردن و تکنولوژیک کردن گردشگری رویم. وی می‌افزاید: ابتدا باید به جوامع محلی توجه بیشتری داشته باشیم. چون امروزه حدود ۱۰ درصد گردشگران در دنیا، گردشگران فرهنگی هستند که می‌شود ۱۰۰میلیون گردشگر. به همین دلیل ما می‌توانیم با توجه به فرهنگ غنی و متعدد و پربارمان درصدی از این تعداد زیاد گردشگر را به ایران بیاوریم.

انصاری طبیعت‌گردی را نیز یکی دیگر از پتانسیل‌های صنعت گردشگری در ایران عنوان می‌کند و می‌گوید: طبیعت ایران یکی از شگفت‌انگیزترین‌های دنیاست. همه چیز در ایران موجود است. جنگل و کویر و کوه و بیابان و دریا فقط کافی است که فناوری اطلاعات را در خدمت این صنعت به کار ببریم. ما با استفاده از دنیای مجازی می‌توانیم با کمترین هزینه این مناظر طبیعی را در دنیا تبلیغ کنیم، برای گردشگران هتل رزرو کنیم و برنامه‌های طبیعت‌گردی بگذاریم. پس مانیاز به ارتقای گردشگری الکترونیکی در ایران داریم.

فرامرز سعیدی: صنعت گردشگری به مردم سپرده شود

فرامرز سعیدی، رئیس هیأت‌مدیره سابق انجمن دفاتر هواپیمایی و گردشگری ایران نیز در گفت‌وگو با خبرنگار شهروند می‌گوید: ما باید حتما یک برنامه غیرقابل تغییر برای ارتقای صنعت گردشگری داشته باشیم. همچنین باید کارها را به دست مردم و بخش خصوصی دهیم چون بهترین امکان برای پیشرفت سریع‌تر صنعت گردشگری است. وی می‌افزاید: ثروت زیادی در صنعت گردشگری نهفته است که یکی از بهترین بخش‌هایش محیط‌زیست و اکوتوریسم است. فقط کافی است با مدیریت درست، علمی و مداوم و ایجاد همکاری در بین مردم و ورود بخش خصوصی این پتانسیل بالقوه را تبدیل به بالفعل کرد و صنعت گردشگری را پایه توسعه در ایران قرار داد.

دو تور پیشنهادی برای توریست‌های خارجی

سفر به سرزمین عجایب

حدیث کیمیازاده | در این گزارش خودمان را جای تورهای گردشگری ایرانی گذاشتیم تا ببینیم که چگونه می‌توانیم گردشگر خارجی را به ایران جذب کنیم. به نداشتن زیرساخت‌های گردشگری مانند هتل‌ها و وسایل نقلیه استاندارد و غیره هم کاری نداریم. حتی جاذبه‌های گردشگری مختلف در ایران هم‌مدنظر ما نیست. فقط می‌خواهیم ببینیم که تنوع آب و هوایی و اقلیمی در ایران آیا می‌تواند پتانسیلی برای جذب گردشگر باشد. پس موضوع این گزارش این است: تنظیم تورهای مسافرتی برمبنای عجایب اقلیمی در ایران.

پیشنهاد اول: جنگل ابر؛ محصور در دریا و کوه و بیابان

جنگل ابر یکی از جنگل‌های باستانی دنیاست و البته به هم‌راه سایر جنگل‌های شمال ایران تنها جنگل باقیمانده هیرکانی در دنیا. ۳۵هزار هکتار وسعت دارد و از تنوع زیاد جانوری و گیاهی بهره می‌برد. هم برای گیاه‌شناسان مهم است هم برای داروسازان که می‌توانند از گیاهان منحصربه‌فرد این جنگل دارو تهیه کنند و هم برای جانورشناسان و هم گردشگرانی که عاشق حیات‌وحش هستند و می‌توانند خرس قهوه‌ای و گرگ و پلنگ و روباه و عقاب و فاخته را ببینند. اما موضوع ما این جنبه از جاذبه‌های گردشگری جنگل ابر نیست. جنگل ابر ویژگی‌ای دارد که کمتر نقطه‌ای در دنیا از آن بهرمند است. جنگل ابر، منطقه‌ای است در همجواری با دریا و کویر. عجیب اما باور کردنی است. یعنی در فاصله زمانی سه‌چهار ساعته چهار اقلیم به هم می‌پیوندند: دریا و کوه و جنگل و کویر. از دریای خزر در استان گلستان که به سمت جنوب می‌آید وارد جنگل انبوهی می‌شود که در دل کوه‌های البرز خود را جای داده است. به همین دلیل ابر برخاسته از دریای خزر در بین شکاف کوه‌های البرز، بر فراز جنگل ابر گیر می‌کند و منظره‌ای اعجاب‌انگیز می‌آفریند که البته ناشی از مجاورت دو ناحیه کم‌فشار (دشت گرگان) و پرفشار (کوه‌های البرز) نیز هست. به همین دلیل است که وقتی به جنگل ابر می‌آیید انگار وارد افیانوسی از دمامی‌شود. در این منطقه ۳ دهانه آتشفشان وجود دارد که زمانی فعال بوده‌اند. گرمای این منطقه به گونه‌ای است که به طول ۲۰۰ کیلومتر و عرض ۱۵۰ کیلومتر هیچ موجود زنده‌ای در آن زندگی نمی‌کند نه گیاهی، نه جانوری و نه حتی باکتری. حتی اگر جسد حیوانات را به این منطقه ببرند تجزیه و گندیده نمی‌شود و فقط براثر حرارت خورشید خشک می‌شود. از این روست که پروفسور کردوانی پدر کویرشناسی ایران معتقد است که کویر لوت، کره‌ماه زمین است. بهترین زمان سفر به دشت گندم بریان فصل بهار است. پس ماهم برنامه سفر برای خارجی‌ها را در همین فصل تنظیم می‌کنیم. در این فصل در عین حال می‌توان به سردترین نقطه ایران که تنها ۱۴ درجه باسردترین نقطه دنیا اختلاف دما دارد سفر کرد. اگر شهر یاکوتسک روسیه با ۶۰درجه دمای زیر صفر سردترین نقطه دنیاست شهرستان بستان‌آباد در آذربایجان‌شرقی ایران با ۴۶درجه سانتی گراد زیر صفر سردترین نقطه ایران است. فاصله دو منطقه گرم و سرد ایران اما فقط نزدیک به ۱۵۰۰ کیلومتر است یعنی با خودرو نزدیک به ۲۴ ساعت فاصله دارد و با هواپیما فقط ۳ ساعت. پس می‌توان با صبح داغ را در دشت گندم کویر لوت تجربه کرد و غروب یخی را در ارتفاعات بستان‌آباد تبریز. یا حتی بالعکس. ارتفاع شهرستان بستان‌آباد از سطح آزاد دریا ۱۷۴۰ متر است. البته مناطق غیرمسکونی دیگری هم در ایران وجود دارند که بسیار سردتر از این شهرستان هستند مانند ارتفاعات ۴۸۰۰ متری سبلان یا ۵۰۰۰ متری آرارات.

***

فقط وفقط به پوستری فکر کنید که جنگل ابر را با ویژگی‌هایش توضیح دهد و همچنین دو منطقه داغ و یخبندان را به فاصله ۱۵۰۰ کیلومتری از هم نشان دهد. آیا شما همین الان هوس نکردید که به این آژانس مسافرتی زنگ بزنید و اگر قصد مسافرت دارید بلیت سفر به این دو منطقه را بخرید؟ مطمئنا بسیاری از توریست‌های خارجی در رویای چنین مسافرتی به‌سر می‌برند... اما در ایران... بگذریم، بهتر است که در خیال خام خودمانیم...

پیشنهاد دوم: سفر از دمای ۱۰۰درجه تا دمای منفی ۴۶درجه

در پیشنهاد دوم برنامه سفری تنظیم کردهایم که در یک شبانه‌روز می‌توانید در دو نقطه متضاد باشید. مطمئنا برای تمام جهانیان چنین امری محال می‌نماید که در عرض ۲۴ ساعت و اگر با هواپیما باشد در عرض ۳ ساعت بتوان هم در منطقه‌ای بود که بعضی از روزهای سال دمایش به ۱۰۰ درجه می‌رسد و هم در منطقه‌ای بود که دمایش به ۴۶- درجه می‌رسد. شاید محال باشد اما در ایران، خیر. گرم‌ترین نقطه کره زمین در ایران وجود دارد. در کویر لوت. در منطقه‌ای به نام دشت گندم بریان از توابع شهداد کرمان. منطقه‌ای داغ با رودی شور با غلظت بالای نمک و البته سکوت و سراب کویر و آسمان پرستاره و مهتابی. دشت گندم بریان پوشیده شده از گدازه‌های آتشفشانی و سنگ‌هایی بعضا ۴متری که شکل عجیبی دارند و همین شکل عجیب باعث جذب بیشتر نور خورشید و بالارفتن بیش از حد

گزارش ۲

چند ساعت طبیعت‌گردی در سافلکسار با دهیارش

روستایی با معیارهای زیست‌محیطی

| نیما صائب |

روستای سافلکسار تاکنون چندبار روستای پاک و روستای نمونه ایران شناخته شده است. روستایی که تا همین چندسال پیش کمتر کسی از وجودش خبر داشت اما اکنون کمتر کسی است که آوازه‌اش را نشنیده باشد. روستایی که شهرتش را مدیون دو چیز است. اول سد خاکی‌ای که یک ایگیر زیبا را تشکیل داده؛ ایگیری که محصور جنگلی است و دوم مسئولان روستا البته نه تک‌تک اهالی آن که طرح‌های مناسب گردشگری را به اجرا درآوردند و در حفظ و حراست از منطقه منحصر به فرد شان کوشا بودند. از این رو بر آن شدیم تا برای تهیه گزارش سری به این روستای مشهور گیلان بزنیم.

طرحی در راه یونسکو

آن‌ها بعد از یک‌سال مطالعه در سال ۱۳۸۳ طرحی را به اجرا درآوردند که براساس آن یک سد خاکی بالای همین سد کنونی ساخته شد. البته به گفته آقای دهیار با مشارکت صددرصدی مردم انجام شد. هدف‌شان از اجرای این طرح کنترل آب سد خاکی بود تا نمیزان هدررفت آب به حداقل میزان برسد. با این طرح این سد در کل سال آب دارد و زیبایی‌اش پابرجا می‌ماند. طرحی که آن سال طرح برگزیده کشور شد و اکنون نیز مقامات روستا درصدد ترجمه اسناد این طرح هستند تا به یونسکو بفرستند وی می‌افزاید: بعد از آن که سافلکسار را به گردشگران معرفی کردیم نوبت حفاظت از محیط‌زیست این منطقه رسید. پس بر آن شدیم که با ارایه طرحی از آسیب به محیط‌زیست بکاهیم. بزرگ‌ترین معضل مناطق گردشگری که گردشگران زیادی را به خود می‌بینند معضل زباله‌هاست. به همین دلیل آمدیم دم ورودی ماموران را گذاشتیم تا یک برگه تحویل زباله به همراه یک کیسه زباله به گردشگران بدهند تا هنگام بازگشت اگر زباله‌هایشان را جمع کرده باشند نصف پول ورودی را به آنها باز گردانند.

عدم صدور مجوز تغییر کاربری

مشکل دیگر مناطق نمونه گردشگری هجوم بی‌امان ثروتمندانی است که می‌خواهند زمین‌های در حال رشد منطقه را بخرند و ویلا بسازند. خوش‌نشین‌ها حتی به زمین‌های کشاورزی مانند شالیزارها نیز رحم نمی‌کنند و شالیزارها را تبدیل به محل سکونت تفریحی خود می‌کنند. مطلعنا سافلکسار هم از این هجوم دراماں نیست. تقی‌زاده در این باره می‌گوید: «ما نمی‌توانیم به مردم بگوییم که زمین‌هایشان را نفروشند اما بی‌شک مجوز تغییر کاربری هم صادر نمی‌کنیم. یعنی وقتی خریدار می‌خواهد زمینی را برخرد او را تفهیم می‌کنیم که زمین زراعی و شالیزار غیرقابل تغییر کاربری است و نمی‌تواند رویش ویلا بسازد. تا به حال هم در این راه موفق بودیم. به مردم خودمان هم می‌گوییم که زمین‌هایشان را طوری نفروشند که بعد خودشان به‌عنوان کارگر برای خریدارشان روی زمین‌های سابقشان کار کنند. به همین دلیل مردم این جا زمین‌هایشان را کمتر می‌فروشند و فقط در صورتی راضی به فروش می‌شوند که بخش کوچکی از زمین‌هایشان باشد و قسمتی از مشکل مالی‌شان را برطرف کند.»

تغییر زندگی مردم

ورود گردشگر به هر منطقه‌ای تغییرات مثبت فراوانی برجای می‌گذارد و چهره منطقه را دگرگون می‌کند. دهیار سافلکسار از این تغییرات مثبت بر روستا می‌گوید: «ورود گردشگر یعنی ورود پول. هر گردشگری با خودش پول هم می‌آورد. وقتی هم پول بیاید خیلی از آسیب‌های اجتماعی از جامعه رخت می‌کند. به همین دلیل است که اکنون در سافلکسار، بیش از ۴۰ فارغ‌التحصیل وجود دارد و آمار تحصیلکرده‌ها نیز دارد بیشتر می‌شود. دیگر بیکار وجود ندارد، آلوده به موادمخدر وجود ندارد و سرقت هم در روستا وجود ندارد به همین دلیل امنیت هم در روستا برای گردشگر وجود دارد. بسیاری از گردشگران وقتی به بعضی از نقاط بکر طبیعت می‌روند با خطر برخوردهای ناگوار و تلخ ازقبل و اوباش مواجه هستند اما در سافلکسار یک امنیت کامل برای گردشگران وجود دارد.»

دغدغه‌های محیط‌زیستی

وقتی گردشگر به هر منطقه‌ای وارد می‌شود تبعات زیست‌محیطی را هم با خود می‌آورد. از این رو مسئولان و مردم سافلکسار بسیار حساس و سختگیر هستند. تقی‌زاده از وجود نیروهای انتظامات در سراسر جنگل‌های اطراف سد خاکی می‌گوید که مدام به مردم هشدار می‌دهند که آتشش را خاموش کنند یا زباله نریزند. طرح‌هایی هم برای حفظ هرچه بهتر محیط‌زیست دارند. مانند نصب کباب‌پزهای بزرگ در جای‌جای منطقه که دیگر گردشگران لازم نباشد روی زمین آتش درست کنند.

طرح‌های آینده

دهیار سافلکسار و همکارانش از تلاش بازایستاده‌اند و نگاه به آینده دارند. از این روست که مدام طرح‌های بهتری برای جذب بیشتر گردشگر دارند. یکی از آن طرح‌ها احداث دوچرخه‌سواری است. و همچنین از آزاد بودن ماهیگیری در این بر که می‌گوید: «ماهیگیری یکی از جاذبه‌های گردشگری است که گردشگران زیادی را به این منطقه می‌کشاند. از این رو ۱۵ هزار قطعه ماهی گرم‌آبی مانند کپور، آمور و فتوفاک در این برکه پرورش می‌دهیم که چند هفته دیگر صیدشان برای عموم مردم آزاد می‌شود. هیچ هزینه‌ای هم از آنها نمی‌گیریم فقط می‌خواهیم به میهمانانمان خوش بگذرد.»

دهیار سافلکسار خبر جالب دیگری هم برای ما دارد: احداث یک تصفیه‌خانه مکانی که یک استان هنوز عاجز مانده از احداثش اما سافلکسار در حال احداث تصفیه‌خانه‌ای است که اتفاقا نشانمان هم می‌دهد. سافلکسار در آینده نزدیک صاحب تصفیه‌خانه می‌شود تا فاضلاب به رودخانه نریزد و زمین‌ها را آلوده نکند. حتی آقای دهیار امیدوار است که بتواند از پسماند فاضلاب و زباله بتواند برق تولید کند. او همچنین از تعمیر و بازسازی جاده روستا می‌گوید و دهها طرح و پروژه دیگر که حکایت از تلاش و عزم جدی مردم روستا برای ارتقای جایگاه زادبومشان دارد در آینده‌ای نزدیک.